

Stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se zřizuje rámec Unie pro znovuušídlování a mění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 516/2014

[COM(2016) 468 final – 2016/0225 (COD)]

(2017/C 125/05)

Zpravodaj: **Christian MOOS**

Konzultace	Rada Evropské unie, 7. 9. 2016 Evropský parlament, 12. 9. 2016
Právní základ	článek 304 Smlouvy o fungování Evropské unie
Odpovědná specializovaná sekce	Zaměstnanost, sociální věci, občanství
Přijato ve specializované sekci	10. 1. 2017
Přijato na plenárním zasedání	25. 1. 2017
Plenární zasedání č.	522
Výsledek hlasování	177/8/9
(pro/proti/zdrželi se hlasování)	

1. Závěry a doporučení

Evropský hospodářský a sociální výbor

1.1 se vyslovuje pro skutečnou společnou azylovou politiku v souladu s evropskými hodnotami. Vítá zřízení rámce Unie pro znovuušídlování;

1.2 vyzývá Unii, aby převzala větší odpovědnost vůči osobám, které potřebují mezinárodní ochranu, aby vyvíjela větší úsilí o jejich přijímání než doposud a projevovala větší solidaritu v otázce uprchlíků s třetími zeměmi, ale i se členskými státy EU, jako je Řecko;

1.3 zdůrazňuje svůj požadavek, aby byly v členských státech vybudovány spolehlivé integrační systémy;

1.4 požaduje, aby se společná kritéria pro znovuušídlování řídila především podle potřeby ochrany dotčených osob, a nikoli pouze podle účinné spolupráce třetí země v otázkách azylu, a aby byla rovněž nediskriminační;

1.5 domnívá se, že uplatňování konceptů „první země azylu“ a „bezpečné třetí země“ je vzhledem k aktuální nejisté a nestabilní situaci v dotčených třetích zemích a regionech sporné. Zastává názor, že prohlášení EU a Turecka má za současné situace mimořádný význam. Je v zájmu EU i Turecka, aby byla v rámci jeho provádění monitorována situace v oblasti lidských práv;

1.6 požaduje, aby byl program pro znovuušídlování oddělen od dohod o partnerství, jejichž cílem je dosáhnout toho, aby třetí země bránily uprchlictví, protože to v sobě skrývá nebezpečí, že nebude dodržováno mezinárodní právo a že budou porušována základní práva. Zdůrazňuje, že opatření v rámci partnerství s třetími zeměmi nebo obecně rozvojová pomoc nesmí být podmíněna dohodami o navracení ani jinými podobnými dohodami o spolupráci s třetími zeměmi;

1.7 požaduje, aby při výběru státních příslušníků třetích zemí nebo osob bez státní příslušnosti, které mají být znovuušídleny, hrál klíčovou úlohu Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), a pokládá za sporná zvláštní práva při výběru pro třetí země;

1.8 vítá, že je vyzdvížena potřeba chránit ženy, jakož i děti a dospívající, nicméně se staví kriticky ke kategorii „osoby zranitelné ze socioekonomického hlediska“. Skutečnost, že jsou v návrhu Komise smíchány různé legální způsoby vstupu do EU, s sebou obecně nese riziko, že tím utrpí kvalita a kvantita znovuušídlování;

1.9 s ohledem na Ženevskou úmluvu z roku 1951 pokládá za sporné plošné vyloučení osob, které nelegálně pobývaly, vstoupily nebo se pokusily nelegálně vstoupit na území členských států během pěti let před znovuušídlením, a rovněž těch, které členské státy během posledních pěti let před znovuušídlením odmítly, přestože jinak splňují kritéria způsobilosti, jež se na ně vztahují;

1.10 zdůrazňuje, že znovuušídlování se nesmí dotknout práva na azyl. Obecně musí být zajištěno, že budou dodržována základní práva podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženevská úmluva) z roku 1951, Listiny základních práv Evropské unie (Listina) a Evropské úmluvy o lidských právech (EÚLP);

1.11 vyslovuje se pro ambiciózní cíle při stanovování počtu osob, které mají být ročně znovuušídleny, a doporučuje, aby byl jejich celkový počet, který má určit Výbor na vysoké úrovni, definován jako minimální počet;

1.12 očekává, že se bude podílet na činnosti Výboru na vysoké úrovni pro otázky znovuušídlení, jenž má být zřízen;

1.13 doporučuje, aby byl do činnosti Výboru na vysoké úrovni pro otázky znovuušídlení trvale zapojen UNHCR. Obecně vzato panuje v návrhu Komise nejasnost ohledně toho, jak a jakými postupy bude probíhat výběr osob, jež potřebují mezinárodní ochranu (prováděný UNHCR nebo členskými státy), a jakou úlohu bude v těchto postupech hrát Agentura Evropské unie pro azyl;

1.14 vyslovuje se pro zvážení doplňkových alternativních programů přijímání a financování po vzoru kanadského programu soukromého sponzorování „Private Sponsorship of Refugees Program“⁽¹⁾. Pro rámec Unie pro znovuušídlování může být obecně prospěšné, bude-li zaveden tripartitní přístup, založený na zapojení členských států, UNHCR a soukromých subjektů či subjektů občanské společnosti. Nesmí to však narušit kvalitu a kvantitu znovuušídlování. Vyzývá členské státy, aby byla občanská společnost náležitě informována o plánech pro znovuušídlování a aby jí byla poskytnuta podpora při její účasti v tomto procesu;

1.15 doporučuje větší zapojení orgánů EU a jejich členských států v obzvláště zatížených zemích původu a tranzitu a zmírnění zátěže těchto států rozšířením kapacit pro přijímání a ochranu na místě.

2. Posouzení jednotlivých ustanovení návrhu

2.1 *Rámec Unie pro znovuušídlování*

2.1.1 EHSV vítá znovuušídlování osob, které potřebují mezinárodní ochranu, v Unii. EHSV zdůrazňuje, jak již učinil ve svém stanovisku k Evropskému programu pro migraci⁽²⁾, že je třeba doplnit znovuušídlování vybudováním spolehlivých systémů integrace v členských státech a umožnit přístup na trh práce, uznávání kvalifikací a odbornou a jazykovou přípravu.

2.1.2 EHSV podporuje opatření ke včasné, účinné a úspěšné integraci znovuušídlených osob v rámci Akčního plánu pro integraci státních příslušníků třetích zemí⁽³⁾, který byl předložen dne 7. června 2016. Tato opatření jsou však v rozporu se statutem doplňkové ochrany, protože členské státy musí status ochrany určitě osoby znovu přezkoumat a může se stát, že při tom neuznají její postavení uprchlíka. Osobě, která potřebuje mezinárodní ochranu, tak hrozí, že bude vyhoštěna nebo navrácena do třetí země či země původu.

⁽¹⁾ <http://www.cic.gc.ca/english/resources/publications/ref-sponsor/>

⁽²⁾ Úř. věst. C 71, 24.2.2016, s. 46.

⁽³⁾ COM(2016) 377 final.

2.2 Regiony nebo třetí země, ze kterých bude znovuušídlování probíhat

2.2.1 EHSV podporuje flexibilitu při určování společných kritérií pro výběr regionů nebo třetích zemí, z nichž má znovuušídlování probíhat, stanovenou v člancích 7 a 8. Tato kritéria by však neměla být příliš vylučující a neměla by se odvíjet od kvality účinné spolupráce třetí země nebo regionu v oblasti migrace a azylu, nýbrž od potřeby ochrany daných osob. EHSV odmítá jakoukoli diskriminaci na základě trasy útěku nebo země původu, jakož i z důvodu etnického původu nebo náboženského vyznání (článek 3 Ženevské úmluvy z roku 1951).

2.2.2 Pokud jde o vytvoření podmínek pro uplatňování konceptů „první země azylu“ a „bezpečné třetí země“ při navracení žadatelů o azyl, uvedl EHSV již ve svém stanovisku Vytvoření společného seznamu EU bezpečných zemí původu⁽⁴⁾, že na inkluzivní seznam je ještě příliš brzy, že je třeba se konečně shodnout na seznamu bezpečných zemí původu na základě společných kritérií jako ve směrnici 2013/32/EU a že pro posouzení určité země je třeba používat konkrétní, praktické a přesné ukazatele, zejména ze zdrojů UNHCR, úřadu EASO, Rady Evropy, Evropského soudu pro lidská práva a jiných organizací činných v oblasti lidských práv. EHSV upozorňuje na to, že tyto koncepty v žádném případě nesmí platit pro země, v nichž jsou porušována lidská práva a zásady právního státu. Kromě toho může být třetí země považována za „bezpečnou“, pouze pokud je zajištěno, že dodržuje zásadu nenavracení a obecně plně uznala a provádí Ženevskou úmluvu z roku 1951, Newyorský protokol ze dne 31. ledna 1967 týkající se právního postavení uprchlíků a další příslušné smlouvy.

2.2.3 EHSV se však domnívá, že se Unie pokouší přesunout prostřednictvím partnerství problematiku uprchlíků a svou odpovědnost za osoby hledající ochranu na třetí země a že chce tyto země materiálními pobídkami přesvědčit, aby zadržovaly osoby hledající ochranu na svých vnějších hranicích. V této souvislosti je také třeba se kriticky pozastavit nad zvýšením míry zpětného přebírání státních příslušníků třetích zemí a osob bez státní příslušnosti, které nelegálně pobývají na území členských států, na základě nových dohod. Snahy o snížení počtu uprchlíků v sobě skrývají riziko, že třetí země nebudou dodržovat zásadu nenavracení podle Listiny, Ženevské úmluvy z roku 1951 a EÚLP a budou na svých hranicích zadržovat nově přicházející osoby hledající ochranu, odmítat je nebo je vyhošťovat. EHSV proto požaduje, aby byly důsledně uplatňovány zásady mezinárodního práva a aby byly vytvořeny účinné kontrolní mechanismy.

2.3 Kritéria pro určování regionů nebo třetích zemí, ze kterých bude znovuušídlování probíhat (článek 4)

2.3.1 EHSV žádá, aby byl program pro znovuušídlování oddělen od dohod o partnerství. Z tohoto důvodu je třeba vyškrtnout v čl. 4 písm. a) pasáž „a jakýkoli následný pohyb těchto osob na území členských států“. EHSV se domnívá, že kritéria uvedená v čl. 4 písm. c) a písm. d) (s výjimkou podbodů iii)) zpochybňují právo na azyl a zásadu nenavracení podle článků 18 a 19 Listiny, a proto musí být rovněž vyškrtnuta.

2.3.2 EHSV ve shodě s UNHCR požaduje, aby v případě opatření ke zpětnému přebírání bylo zajištěno, aby třetí země nebo region plně uznávaly a prováděly Ženevskou úmluvu z roku 1951, a tudíž byl zaručen přístup k řízení, v němž bude žádost o ochranu posouzena podle této úmluvy.

2.3.3 EHSV s obavami vnímá, že by mechanismus navracení v rámci prohlášení EU a Turecka mohl proměnit „hotspoty“ na zadržovací zařízení, což by bylo v rozporu s právem na svobodu a ochranu před svévolným uvězněním (článek 5 EÚLP a článek 6 Listiny). Je tudíž hluboce znepokojen zajišťováním a navracením osob v rámci prohlášení EU a Turecka a domnívá se, že současný mechanismus navracení musí být neprodleně přezkoumán, aby byla v této i v nových dohodách o partnerství zaručena řádná ochrana.

2.3.4 EHSV v zásadě podporuje posílení diplomatických vztahů i finanční a technická opatření v rámci partnerství s třetími zeměmi, jako je rozšíření kapacit na místě pro přijímání a ochranu osob potřebujících mezinárodní ochranu, jejichž cílem je zvládnutí problematiky uprchlíků v třetích zemích a regionech. Tato opatření musí být slučitelná se Ženevskou úmluvou z roku 1951, EÚLP a Listinou. Opatření v rámci znovuušídlování nebo obecně rozvojová pomoc nesmí být podmíněna dohodami o navracení ani jinými podobnými dohodami o spolupráci s třetími zeměmi, jelikož jsou v rozporu s humanitárním účelem těchto opatření.

⁽⁴⁾ Úř. věst. C 71, 24.2.2016, s. 82.

2.4 Kritéria způsobilosti (článek 5)

2.4.1 EHSV je potěšen tím, že byla zvláště vyzdvížena potřeba ochrany žen a dívek, jakož i dětí a dospívajících, včetně nezletilých osob bez doprovodu, a vítá zahrnutí osob s rodinnými vazbami jakožto rozšíření klasických kategorií pro znovuušídlování. EHSV podporuje zejména snahu o zachování celistvosti rodin uvedených osob, v jejímž rámci jsou zohledňováni i sourozenci jakožto „rodinní příslušníci“. K těmto krokům by se však mělo přistupovat pouze v případě, že to není možné zajistit pomocí stávajících opatření v oblasti slučování rodin, jako je směrnice o sloučení rodiny z roku 2003. EHSV zdůrazňuje nutnost dodržování zásad rovnosti a nediskriminace, které by se měly uplatňovat, aniž by tím byla dotčena písmena a), b), c) a d).

2.4.2 EHSV se však staví kriticky k rozšíření těchto kategorií o „osoby zranitelné ze socioekonomického hlediska“, jestliže jde o osoby, které mají nízký příjem, nízké profesní postavení nebo nízké školní vzdělání atd. Tato kategorie nepotřebuje ochranu ve smyslu Ženevské úmluvy z roku 1951 a mohlo by to způsobit diskriminaci osob, které mezinárodní ochranu potřebují. V této souvislosti však musí být bezpodmínečně vytvořeny jiné legální způsoby vstupu do EU a přijata opatření, která budou zaměřena na potřebu ochrany osob zranitelných ze socioekonomického hlediska.

2.4.3 Obecně EHSV doporučuje, aby byla převzata již dlouho existující kritéria způsobilosti UNHCR a aby tím byla posílena ústřední úloha tohoto úřadu při určování osob, které potřebují mezinárodní ochranu.

2.5 Důvody pro vyloučení (článek 6)

2.5.1 EHSV odmítá plošné vyloučení osob podle čl. 6 odst. 1 písm. d) a písm. f), protože tato písmena jsou v rozporu se základním právem na azyl. Obě musí být vyškrtnuta, aby byla zachována integrita a věrohodnost instituce azylu.

2.5.2 Kromě toho musí být zajištěno, že čl. 6 odst. 1 písm. c) bude uplatňován pouze v souladu se zásadou proporcionality. Dále je u důvodů způsobilosti i důvodů pro vyloučení vzhledem k rozdílným právním rámcům a výkladům v jednotlivých státech třeba buď upustit od neurčitých pojmů a formulací, jako např. „dopustily se závažného trestného činu“ v čl. 6 odst. 1 písm. a) podbodů ii), nebo je upřesnit.

2.5.3 Pokud jde o fakultativní důvod pro vyloučení (čl. 6 odst. 2), kdy členské státy mohou odmítnout znovuušídlení státních příslušníků třetích zemí nebo osob bez státní příslušnosti, na které se některý z důvodů pro vyloučení uvedených v čl. 6 odst. 1 písm. a) nebo b) vztahuje *prima facie*, musí existovat jednoznačné a prokazatelné důkazy, v opačném případě je třeba ho vyškrtnout. Jestliže se jedná o pouhé podezření, porušuje tím členský stát zásadu nediskriminace.

2.6 Plán pro znovuušídlování a cílené programy v oblasti znovuušídlování (články 7 a 8)

2.6.1 EHSV vítá možnost pružné reakce na měnící se migrační toky a vyvíjející se mezinárodní situaci. Ve shodě s UNHCR a jinými organizacemi občanské společnosti ⁽⁵⁾ však požaduje, aby byl na rozdíl od článku 7 celkový počet osob, které mají být znovuušídleny, bezpodmínečně stanoven jako minimální počet a aby byla při jeho odhadování využita každoroční zpráva UNHCR ⁽⁶⁾. EHSV se domnívá, že podíl pro Evropu ve výši minimálně 25 % z celkového počtu osob, jež bude dle UNHCR třeba znovuušídlet na celém světě, je adekvátní.

2.6.2 EHSV má pochybnosti ohledně účasti členských států na provádění ročního plánu pro znovuušídlování. Tyto pochybnosti pramení z dosavadního provádění závěrů Rady ze dne 20. července 2015 a rovněž z řízení o nesplnění povinnosti, které Komise zahájila kvůli neprovádění společného evropského azylového systému ⁽⁷⁾, a ze zpráv Komise o pokroku při provádění prohlášení EU a Turecka ⁽⁸⁾.

⁽⁵⁾ Joint Comments Paper vydaný organizacemi Caritas Europa, CCME, ECRE, ICMC Europe, IRC a kanceláří Červeného kříže při EU, 14.11.2016.

⁽⁶⁾ UNHCR Projected Global Resettlement Needs 2016.

⁽⁷⁾ IP/15/6228.

⁽⁸⁾ COM(2016) 349 final.

2.6.3 V článku 8 je třeba výrazněji rozlišovat mezi rámcem UNHCR pro znovuušídlování a opatřeními v oblasti znovuušídlování a dalšími legálními způsoby vstupu, jež uplatňují Unie, její členské státy či jiné subjekty. EHSV obecně vítá tripartitní přístup, který byl v rámci EU pro znovuušídlování zaveden a podle něhož se na znovuušídlování podílejí UNHCR, Unie a její členské státy a také soukromé subjekty či subjekty občanské společnosti.

2.7 **Souhlas (článek 9)**

2.7.1 Postup pro znovuušídlování podle článků 10 a 11 se musí zakládat na souhlasu státních příslušníků třetích zemí nebo osob bez státní příslušnosti, přičemž státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, které znovuušídlení v určitém členském státě odmítly např. z rodinných, sociálních nebo kulturních důvodů, nesmí být vyloučeny ze znovuušídlení v jiném členském státě.

2.8 **Řádný a zrychlený postup (články 10 a 11)**

2.8.1 EHSV přisuzuje klíčovou úlohu při výběru státních příslušníků třetích zemí a osob bez státní příslušnosti UNHCR, který může podporovat Agentura Evropské unie pro azyl, jejíž účel a úkoly musí Komise ještě konkrétně stanovit, nebo příslušné mezinárodní orgány. EHSV pokládá za sporná zvláštní práva jako v případě prohlášení EU a Turecka, na jejichž základě provádí výběr osob, které mají opustit území, namísto UNHCR třetí země. V opačném případě nemůže být zaručeno dodržování základních práv podle Ženevské úmluvy z roku 1951, Listiny a EÚLP.

2.8.2 Podle návrhu by znovuušídlení mělo být upřednostňovanou možností mezinárodní ochrany na území členských států a nemělo by souběžně s ním probíhat azylové řízení. Taková omezení se mohou dotknout práva osoby, která potřebuje ochranu, na azyl. Musí být zaručena možnost žádat o azyl na území členských států i jiným způsobem. V opačném případě by to mohlo být v rozporu s právem a povinností osoby hledající ochranu žádat v EU o azyl v zemi prvního vstupu.

2.8.3 EHSV upozorňuje na to, že při integraci znovuušídlených osob v členském státě vzniká konflikt se statutem doplňkové ochrany v rámci zrychleného postupu (článek 11). V členském státě, v němž má dojít ke znovuušídlení, totiž musí být u příslušné osoby znovu prověřeno postavení uprchlíka, které tudíž může být za určitých okolností zamítnuto. Proto je třeba upustit od přiznávání statusu doplňkové ochrany, neboť zrychlený postup je uplatňován např. v případě naléhavé potřeby zdravotní péče. V obou postupech je třeba prověřovat podmínky pro plné přiznání postavení uprchlíka⁽⁹⁾.

2.9 **Výbor na vysoké úrovni (článek 13)**

2.9.1 EHSV doporučuje, aby byl roční plán Komise pro znovuušídlení stanoven ve spolupráci s Výborem na vysoké úrovni nad rámec pouhé konzultace a aby bylo jeho provádění závazné. O předsednictví ve výboru by se měly dělit Komise a Parlament v těsné spolupráci s občanskou společností. EHSV, který je hlasem občanské společnosti, by měl být rovněž členem Výboru na vysoké úrovni, nebo by v něm měl být zastoupen alespoň formou stálé účasti se statutem pozorovatele nebo poradce.

2.9.2 EHSV požaduje, aby stálými členy Výboru na vysoké úrovni byly Agentura Evropské unie pro azyl, UNHCR a Mezinárodní organizace pro migraci (IOM).

2.10 **Výkon přenesené pravomoci**

EHSV se vyslovuje pro to, aby bylo Parlamentu a Radě uděleno právo veta a zrušení aktů v přenesené pravomoci, které smí Komise přijímat podle čl. 10 odst. 9.

2.11 **Přidružení Islandu, Lichtenštejnska, Norska a Švýcarska**

EHSV výslovně podporuje účast přidružených států na provádění plánů pro znovuušídlení a ve Výboru na vysoké úrovni. EHSV doporučuje, aby byly k účasti vyzvány Spojené království, Irsko a Dánsko.

⁽⁹⁾ Úř. věst. C 34, 2.2.2017, s. 144; SOC/547 – II. balíček týkající se reformy společného evropského azylového systému, Brusel, 14. prosince 2016, a Ženevská úmluva z roku 1951 (viz strana ... v tomto čísle Úředního věstníku).

3. Konkrétní doporučení

3.1 Účast členských států na provádění ročních plánů pro znovuušídlování

3.1.1 EHSV zde opětovně vyzývá členské státy Unie i mezinárodní společenství, aby převzaly větší odpovědnost vůči osobám, které potřebují mezinárodní ochranu, aby projevovaly větší solidaritu s třetími zeměmi a regiony, do nichž nebo uvnitř kterých byly tyto osoby vysídleny, a rovněž aby vyvíjely větší úsilí o znovuušídlování a dobrovolné přijímání z humanitárních důvodů.

3.1.2 Výbor požaduje od Unie a členských států, aby dostály svým dosavadním závazkům týkajícím se relokační a znovuušídlení v rámci rozhodnutí Rady z července a září roku 2015 a aby přitom více zohledňovaly omezenou kapacitu přijímání takových členských států, jako je Řecko, a více usilovaly o vytvoření solidárního rámce Unie pro znovuušídlování a společného evropského azylového systému. S ohledem na to, že podle údajů UNHCR je na světě 65,3 milionu osob hledajících mezinárodní ochranu, EHSV doporučuje, aby byla projevována větší angažovanost a aby bylo ročně znovuušídlováno mnohem více než 20 000 osob potřebujících ochranu.

3.1.3 EHSV členským státům doporučuje, aby neprodleně rozsáhleji zapojily své orgány do činnosti v zemích původu a tranzitu a zajistily, aby byly velvyslanectví a konzuláty nebo migrační centra, jež je třeba zřídit, schopny rychle přiznávat postavení osoby potřebující ochranu na základě doporučení ze strany UNHCR a umožňovat znovuušídlení v členských státech. Dodatečně by se tím přispělo k rozšíření infrastruktury, jež je pro plány Unie pro znovuušídlování potřebná.

3.2 Spolupráce

3.2.1 EHSV doporučuje, aby bylo institucionalizováno úzké partnerství s UNHCR vzhledem k jeho mezinárodně uznávaným odborným zkušenostem. Vedle toho mohou být sjednána obdobná partnerství s IOM a dalšími certifikovanými organizacemi občanské společnosti, jako je Církevní komise pro migranty v Evropě (CCME) nebo Evropská rada pro uprchlíky a osoby žijící v exilu (ECRE). Výbor by chtěl členské státy vybídnout, aby v rané fázi na místní úrovni zapojily občany a organizace občanské společnosti s cílem získat podporu místní komunity a zlepšit tak vyhlídky na úspěšnou integraci znovuušídlených uprchlíků.

3.2.2 Je třeba zvážit také alternativní programy přijímání a financování, například ze strany jednotlivců, nevládních organizací, organizací občanské společnosti včetně sociálních sdružení nebo jiných zainteresovaných skupin, aby byly vytvořeny legální způsoby vstupu do EU. Může to užitečně doplnit evropský plán pro znovuušídlování, nesmí jej však v žádném případě nahradit. EHSV v této souvislosti pochvalně vyzdvihuje kanadský program soukromého sponzorování („Private Sponsorship of Refugees Program“). Občanská společnost, sociální partneři a místní orgány plní po znovuušídlení důležitou a integrující úlohu, a proto by měli být co nejdříve zapojeni do procesu plánování a rozhodování v souvislosti s rámcem pro znovuušídlování.

3.2.3 Členské státy by měly soukromé programy pro přijímání pravidelně hodnotit, aby zajistily, že jsou dodržována základní práva podle Listiny, EÚLP a Ženevské úmluvy z roku 1951 a že tyto programy neslouží jiným zájmům. Osoby, jež mají být znovuušídleny v rámci soukromých programů pro přijímání, musí splňovat podmínky pro přiznání postavení uprchlíka. V přijímající zemi obdrží stejné právní postavení, jaké mají uprchlíci, kteří do ní vstoupili na základě státních programů.

V Bruselu dne 25. ledna 2017.

předseda
Evropského hospodářského a sociálního výboru
Georges DASSIS